

Марися Нікітюк

ПОНІ
АПОКАЛІПСИСА

Харків
«ФОЛІО»
2023

A stylized illustration of a volcano erupting with red lava and white smoke, with a red dragon in the foreground. The scene is set against a background of white clouds and falling red rain. The volcano is depicted with a large, dark, conical shape, and the lava is shown as a thick, red, flowing substance. The smoke is rendered in white, swirling patterns. The dragon is a large, red, scaly creature with a prominent horn and a large, circular opening on its side. It is positioned in the foreground, facing left. The overall style is reminiscent of a comic book or a graphic novel.

Поні Війна
Донатить на ЗСУ
Шукає вершиця на нулі

* * *

Коли світ нісся до знайомого з книг кінця
Ми як діти малі стояли на перехресті
Випещені на лавандовому капучі
Зубами і нервами поскрипуючи
У мене в зубах — тривожна валізка
У тебе — автомат, і у бліндажі вписка
А з усіх пергаментів і усіх передбачень
Неслись на нас Поні Апокаліпсиса
Тероборона Святого Писання
Я пам'ятаю: глянула на тебе востаннє
Ти здавався більшим за океанські хвилі
А там, де ми посадили соняхи
Проросли могили

* * *

Вечір влягається спати
Ковдрами вкрилась земля
Вишні осипались в квітні
В травні закінчилась я
Спати вкладаються люди
Пахнуть вишнями ночі
Тільки сирени не сплять
І крилаті ракети розплющують очі

* * *

Одинички нолики у строфі як в колії
В полі все розкопано — самі бліндажі
Не зі сталі люди з сперми зроблені,
В землю утрамбовані люди-кораблі
Рахувать на пальцях скільки нас положено
Правильно покладено, зрештою все пофігу,
Більше нема сил
Одинички нолики, одинички нолики
Закодує у біти сотні тисяч стогонів
Щоб не так кричали вбиті й закатовані
В моїй голові
Поле пилом встелене, ліси пірсінговані
Мінами і Точками, крилатими дочками
Дочками й синочками уранових дів
З дрону видно добре
Як зіграли порівну
В хрестики і нолики на моїй землі

ПРЕКРАСНЕ І СМЕРТЕЛЬНЕ

Хлопчик, якому за сорок, з Сараєво
Вічний підліток, в'язень своєї юності
І географії
Каже, війна — це найкраще, що сталося з ним
Бо він вижив, і був тоді молодим
Під снайперським прицілом
Ходив під богом, як всі, та лишився цілілим
Не платив податки, кохав як ніколи
Кохався під звуки вибухів
Любив рідних, бо їх ставало кожен день все менше
І вони грали панк-рок у підвалі під час комендантської
години

Наче на MTV awards виступали
А ми, що буде з нами?
Війна закінчиться? Чи ми завжди будем дивитися в небо
в пошуках втраченого часу і ракет?
Слідів ППО по понеділках?
Вівторках, середах, четвергах і п'ятницях?
Кого не забрали сьогодні, хай же він не образиться
І житиме гідно до наступної ітерації
Дорослі — вчорашні діти, коханці великої руйнації
Хто ми тепер? І ким станемо, коли виростем?
Питання у твіттері і на паркані — одні й ті самі:
Трамп чи Байден? Україна чи Росія? Воля або Смерть?

Чи і чим закінчиться ця війна? Хто кого любить?
І чи можна лишити любов собі назавжди?
Чи тільки й лишається кохатися наче востаннє
під чутки про брудну бомбу
І під небом у білому фосфорі,
де нам обіцяли діаманти?

* * *

Стоїш завмерла, душа на морозі гола
Тоненька душа зі сплутаними нейронами
Така важка, кажуть всі грамів двісті
Тікаєш від світу цього, але досі стоїш на місці
Вітри задувають з півночі, доносять людське горе
Вслухаєшся в шум тих вітрів,
А там, як у мушлі чи пляшці — море
На дні пляшки — не істина, а кораблі
Їх туди нанесли піски і зливи
Від цих нескінченних дощів
Злізло волосся і шкіра
Та більше ти невразлива —
Немає чому замерзати, немає чому боліти
Обняти себе за плечі, стиснути зуби
І перетерпіти
І зливи йтимуть ще довго, й вітри роздиратимуть душу
Морози з'їдять твої пальці по лікоть
Морози і миші
Такий вже цей лютий знаний
Дві тисячі двадцять другого
Ми стали менш щасливими
Ми стали більше грубими
Ми стали дещо цинічними
Ми стали новими стоїками
Душа тільки зовсім гола
І знаєш, їй дуже холодно

* * *

Кожного дня я знаходжу свою опору наново
Кожного дня я прокидаюсь і згадую — хто я?
Кожної миті перед світанком — я ніхто,
І я щаслива бути ніким
Зітріть мої сліди в інфопросторі,
Це можливо, хоч може й не просто буде
Кожного вечора я виміряю свій вуглецевий слід
І кількість кроків, які я пройшла з Заходу і на Схід
Кожного дня — це один і той самий день
Все життя — один і той самий день
Тільки я все згадую десь на світанку
Хто я? І звідки в мене ці рани?
Хто проклав траншеями впоперек броди шрамів
Хто спалив мої ліси, розбомбив мої озера
Хто вбивав моїх людей,
Спалював їхні оселі?
І кожного ранку я буваю щаслива
Кілька секунд перш ніж згадаю — хто я
І чому випалено на моїх грудях:
Нам. Потрібна. Важка. Зброя.

* * *

Якщо сенсу немає, то хай він буде в тобі
В тому як ти спиш, як перевертаєшся на інший бік уві сні
Як усміхаєшся, а тільки потім очі перестають бути сумні
Ти наче наводиш фокус, як немовлята, на мені
Розказуючи щось говориш без упину
Кажеш як класно що ми от так з тобою поговорили
А з мене в мовчанні скло сто тисяч слів,
що я хотіла розділити їх нам на двох
Бо ж кожному з нас видав порівну словникового запасу Бог
І кожному дав два набори по ікс хромосом
Де один з іксів впродовж тисячоліть став ігреком
Щоб тягло нас в обійми нестерпно й нестримно
На відстані час перетворюючи на рідини
Наче простір — це глибина, і разом вони утворюють
сухопутні моря

Якими пливу я до тебе щодня
Якщо сенсу немає, то хай він буде в тобі
В гучному твоєму сміху, в тривожній твоїй голові
В очах моїх, що виривають з твоїх зіниць
В руках, що ними тримаєш мене на плаву
Наче ти дихаєш, допоки і я живу
Якщо сенсу немає, то хай же він буде в тобі
У тому як глибоко ти видихаєш, коли болить,
У світлі свічок, в рожевому килимку,
В обіймах міцних, в стисканні за шию,
У планах, в розмовах, у відеочатах, у мріях
У селфі, щоб як виглядаю ти не забудь
Навіть якщо і немає сенсу, він точно б тут був.

* * *

То ж тільки вперед, а там буде світло
Світло нового дня, чи ядерного гриба
Архангелам і тим на небі не видно
Яка наша доля, який шлях широкий
Де гуляла мавка-валькірія,
Кров'ю ворогів омиваючи ноги
Де блукав козак-вовкулака,
і чиї то нутрощі позастрягали в його лапах
Ні, не чули, не бачили, де та Україна?
Біла пляма, чорна діра, серце темряви
Смерть кощія-вождя,
Як жало стінгера чи заряд джавеліна
Священним вогнем, серцями тисяч безіменних Данко
Опалюється наша земля у ступу буддійську,
У фалічні стовпи язичників, у вітвар простий з каменю
для Бога

Посеред дороги
І сплетінням тіл
побратимів наших і наших посестер
Любов підіймається високо в небо
І підпалює там етер

* * *

Якщо ти почувеш мій голос,
То можливо це вже фінал
Відображаєшся ти у кожному з тих дзеркал
Що по лінії фронту стоять,
виловлюючи сонячні промені
Розбиваючи темряву, що над нами нависла
Методично-втомлено
В історичному просторі наростаючих смислів
Кожен зміг вирости в столітні дуби
Всі ці герої — тепер наші поля, ліси
Вся ця ноша — ніхто її не просив
Але вибрав момент тебе і мене
Щоб надати нам сил,
Й розказати всім, що все мине

* * *

У твоєму житті забагато змінних
Неможливо вирахувати стабільний маршрут,
Тільки варіативний
Неможливо забезпечити стабільний дохід
Висипається дріб'язок у маршрутці
А ще треба задонатити на ЗСУ
Половина збережень лишилася в іншій куртці
Підвішений чи підвішена за ниточки,
Як маріонетка,
Життя грає з тобою в ту саму рулетку
Патрон один — хоч БК витрачених на твоє місто
Вже давно перевалили за всі можливі відмітки
Усі лебеді чорні, всі варіанти можливі,
Як коти Шредінгера, одночасно
Тварини і люди в твоєму житті однаково важливі
Їх усіх можна було б врятувати, якби завчасно
І серед чужих ти не зовсім свій
І усім своїм ти давно чужий
У твоєму житті забагато змінних,
А пам'ятаєш як на минулий новий рік
Ти подорожувати більше хотів?
І проводити більше часу на природі,
Серед друзів в компанії теплій?
Тепер сидиш в бліндажі біля буржуйки
І думаєш, як же все це нестерпно
Чи прокинешся завтра?

Йде обертом голова
Від цих кривавих змінних
Місце призначення — у всіх одне,
Тільки маршрут — варіативний

* * *

Привіт, крихітко,
Знаєш, цей світ, як бритва Оккама
Немає інших істин,
За ті, що сталися з нами
Не плач, крихітко,
Світ не такий вже й страшний
Знаєш, він просто інший
Іноді добрий, а іноді значно гірший
Не сумуй, крихітко,
Лови дік-пik
У війни завжди темний бік
І твої ночі, жаркі, жагучі,
Що тонуть в задусі моїх полюцій,
За мої ночі значно коротші
Мої — зазвичай у холоді і знемозі
Я тобі подарую щось про себе на згадку
Не забувай мене моє цивільне звірятко,
Спи частіше, вдягай шапку на вушка
Запасайся свічками,
Що темряву запалють надіями
Що ти не блукатимеш завжди сама
Осиротілими околицями
І хтось тебе таки зігріє
Бувай, крихітко, мені вже пора
Бувай здорова
Пиши, як схочеш мені листи
На фронт
Паперові

* * *

М'язу заїло, можливо сердечну
Випила воду назад у стакан
На території, де досі безпечно
Видобувають уран

Кожного ранку я з ложкой цикути
Світопорядок п'ю натщесерце
Кожної ночі, щоб все це забути
Я дістаю кетамін на люстерці
І опускаюся у свій саркофаг

Там тихо і вогко, там сплять колони
Там мрії людей, залиті в бетон
Як статуї Будди, міжетнічні химери
Оберігають мій сон

На самоті я рахую убивць
І роздаю їм смішні імена
Гретель і Гензель, Гензель і Гретель
Вже не прокинуться в наших степах

Ти снівся мені так, як ніколи,
Ти снівся мені, на тому і все
М'язу заїло, можливо сердечну
А отже і серце у мене ще є.

* * *

Колись мені сказав один чоловік
Ми розходимося, боляче нам усім
Ти напишеш книжку, я — дисертацію
І коли-небудь ми всіх пробачимо

Колись мені сказав інший чоловік
Я тебе люблю, але це смертний гріх
Я вернусь до родини, ти знайдеш іншого
Кращого за мене, ну точно не гіршого

Потім казав мені юний хлопець
Не люблю тебе, але й цього з тебе досить
Ненавидь мене, якщо вистачить сили
Ти коли в сльозах неймовірно красива

Потім були довгі дні від зими до зими
І закриті всі двері на всі замки
І була печаль, і була пустота,
Пустоту заповнила кров'ю війна

І тоді ти сказав: я пустий, не кращий й не гірший
Ти іди вперед, знайди собі іншого
А коли закінчиться ця війна
Ти мені ще подякуєш за це сповна

І війна триває і я триваю
Ходжу човниковим бігом
Від краю до краю
Земля звужується, безодня росте
Я звалюсь коли-небудь, але це пuste

* * *

Серце має десятикратний запас міцності.
Тому його можна розбивати за одне життя
Стільки разів, скільки вміститься.
Так багато вже раз — а завжди як вперше,
Лупиш його об стіну лупиш
Або даруєш за безцінь,
За подобу доброти у голосі
За секс, за буси
Озираючись крадькома, наче зайцем їдеш в автобусі
Наче в тебе хто що може вкрасти
Наче серце от-от не видерже і ти можеш впасти
Ось прям тут, в сірій накіп на порожні вулиці
В самотній асфальті
В розбомбленій околиці
В покинуті міста, що тепер крафтові їх ландшафти
Вже не маєш ніяких сил перетравлювати
Думаєш серце от-от зламається,
А його запас міцності все ніяк не кінчається
І дивишся далі крізь свою потравмовану оптику
Думаєш світ — це долина рожевих поні,
А він насправді — паноптикум.

ЗМІСТ

Поні Війна.	3
Поні Смерть русні	53
Поні Чума-Любов	63
Поні Голод	113